

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 5Co/982/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217406  
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217406.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne POHOTOVOSŤ, s. r. o., Bratislava, Pribinova ulica 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 1C/99/2012-158 z 22.8.2014 Okresného súdu Spišská Nová Ves

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

### o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu a návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol a rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobkyňa žalobami podanými uňho 27.9.2012, domáhala (poznámenal, že uznesením 1C/99/2012-8 z 9.10.2012 spojil spisy 1C/99/2012, 1C/137/2012, 1C/164/2012, 1C/165/2012, 1C/170/2012, 1C/228/2012, 1C/229/2012, 1C/233/2012, 1C/267/2012, 1C/269/2012, 1C/287/2012, 1C/326/2012 na spoločné konanie s tým, že všetky veci sa budú viesť pod jednou sp. zn. 1C/99/2012), čo v žalobných návrhoch uviedla, konkrétne, čo uviedla v žalobách, v ktorých namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora (ďalej len exekútor) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), v žalobách, ktorými sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote (NZP), v ktorých namietala nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE), k nesprávnemu úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15 dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP), k namietaným prietahom a, k požadovanej materiálnej škode. Konštatoval, že účastníčky konania sa na pojednávanie nedostavili, že mal doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníčok zachovaná, že žalovaná nežiadala o odročenie termínu pojednávania, že žalobkyňa žiadala o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci, že zároveň podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) o jej ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 3NcC/49/2012, že o nevylúčení zákonnej sudkyne z pojednávania a rozhodovania veci bolo rozhodnuté KS v Košiciach, že uvedené rozhodnutie je právoplatné a je záväzné nie len pre súd, ale aj pre účastníčky tohto konania. že o rovnakom návrhu žalobkyne na prerušenie konania rozhodol uznesením z č.l.76, že nepovažoval žalobkyňou uvedený dôvod za dôležitý dôvod odročenia pojednávania poukazujúc na § 119 O. s. p. a podľa § 101 ods.2 O. s. p. pojednával v neprítomnosti účastníčok konania, pričom pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy. Vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav: Žalobkyňa v konaní namietala nesprávny úradný postup exekučného

súdu, preto sa oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný, že žalobkyňa vo všetkých uvedených exekučných konaniach mala procesné postavenie oprávnenej a exekučnými titulmi (ďalej len titul) v prevažnej väčšine boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu, v jednom prípade titulom bola notárska zápisnica. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol predložený návrh na vykonanie exekúcie, titul a prevažne aj Zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinným, z ktorej bolo vo všetkých prípadoch zistené, že „sa jednalo“ o spotrebiteľské zmluvy. Uviedol, čo zistil jednotlivých exekučných spisov 13Er/90/2010 - týkajúci sa spisu 1C/99/2012, 13Er/244/2010 - týkajúci sa spisu 1C/137/2012, 13Er/90/2010 - týkajúci sa spisu 1C/164/2012, 13Er/253/2016 - týkajúci sa spisu 1C/165/2012, 13Er/142/2011 - týkajúci sa spisu 1C/170/2012, 13Er/52/2011 - týkajúci sa spisu 1C/228/2012, 13Er/15/2010 - týkajúci sa spisu 1C/229/2012, 13Er/50/2011 - týkajúci sa spisu 1C/233/2012, 13Er/17/2011 - týkajúci sa spisu 1C/267/2012, 13Er/244/2010 - týkajúci sa spisu 1C/269/2012, 13Er/106/2007 - týkajúci sa spisu 1C/287/2012, 13Er/303/2006 - týkajúci sa spisu 1C/326/2012 a, že vzhľadom na skutočnosť, že obsah spisov je mu známy z jeho rozhodovacej činnosti, s poukazom na § 121 O. s. p., tieto skutočnosti nie je potrebné dokazovať a z toho dôvodu sa k obsahom týchto spisov ani účastníčky vyjadrovať nemuseli. Citoval znenie § 109 ods.1,2 O. s. p. a uviedol, že podaním z 14.8.2014 žalobkyňa opätovne podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ÚS SR o svojej ústavnej sťažnosti a, že v návrhu uviedla tie isté dôvody, ako v podaní zo 17.5.2013. Opätovne uviedol, že s rozhodnutím KS v Košiciach 3NcC/49/2012 o tom, že sudcovia Okresného súdu (ďalej len OS) Spišská Nová Ves nie sú z prejednávania veci vylúčení nesúhlasí, hodnotí ho ako nesprávne zakladajúce zásah do jej práv, že k návrhu pripojila kópiu sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného čl.46 ods.1 Ústavy SR (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl.48 ods.1 prvej vety Ústavy SR), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor), osobitne práva na nestranný súd zriadený zák., ktorá sa týka rozhodnutia uvedeného KS v Košiciach a, že ako dôvod prerušenia konania uviedla § 109 ods.1 písm. b),ods.2 písm. c) O. s. p. Žalobkyňa ako účastníčka konania využila svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu. O námietke zaujatosti uplatnenej ňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. KS v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými jej dôvodmi, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov súdu v danej veci. Z uvedených dôvodov jej návrh na prerušenie konania opätovne zamietol. ÚS SR vo svojom uznesení IV.ÚS 693/2013-11 z 12.12.2013, v ktorom prerokovával porušenie namietaných práv žalobkyne okrem iných i napádané rozhodnutie KS v Košiciach, rozhodol, že sťažnosť žalobkyne odmieta pre nedostatok právomoci ÚS SR, že duplicitná ústavná sťažnosť žalobkyne v tej istej veci preto nie je ničím iným, než spôsobovanie prieťahov konaní, i to bol dôvod opätovného zamietnutia návrhu na prerušenie konania. Citoval znenie § 3 ods.1,2,§ 5 ods.1,§ 6 ods.1,2,§ 9 ods.1,2,§ 15 ods.1,§ 17 ods.1,2,§ 19 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov,§ 41 ods.2 písm. c),d),§ 44 ods.1,2,8 zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len EP) a § 45 ods.1,2 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Uviedol, že predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáha poukazujúc na nesprávny úradný postup súdu v uvedených exekučných konaniach, že podľa § 15 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom a, že žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobkyne jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to 23.4.2012, že v čase rozhodovania už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí a že má za to, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, keďže podala žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom nemal preukázané, aby jej nárok na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený. Uviedol, že žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu § 43 ods.1 O. s. p. avšak - podľa jeho názoru - žalobné návrhy podané žalobkyňou majú všetky náležitosti žaloby podľa § 42 ods.3 a § 79 ods.1 O. s. p., preto postup podľa § 43 ods.1 O. s. p. považoval za nedôvodný. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3 ročnej premlčacej doby. Zák.č.514/03 Z. z. explicitne nezakotvuje, čo sa považuje za nezákonné rozhodnutie štátu. Zodpovednosť štátu podľa § 1 ods.1 zák. je občianskoprávnou zodpovednosťou objektívnou, bez ohľadu na zavinenie, že vznik zodpovednosti sa viaže na existenciu určitých skutočností alebo skutkových relácií, ktoré určuje zák. a súhrn ktorých tvorí zákonnú skutkovú podstatu protiprávneho činu (zodpovednostnú skutkovú podstatu). Prvkami skutkovej podstaty, naplnenie ktorej má za následok

vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú 1/ subjekt (orgán štátu), 2/ predmet (nezákonným rozhodnutím porušený právny vzťah), 3/ správanie subjektu (jeho rozhodnutie), 4/ výsledok spočívajúci v škode, 5/ príčinná súvislosť medzi správaním (rozhodnutím) a výsledkom (škodou) a 6/ protiprávnosť - nezákonnosť. Pre vznik tejto zodpovednosti musia byť splnené všetky zák. vyžadované podmienky. Poškodený musí využiť možnosť podať proti rozhodnutiu odvolanie (§ 3 zák.), ktorá podmienka v preskúmanom prípade bola splnená a musí ísť o rozhodnutie právoplatné (ktorá podmienka taktiež bola splnená), pretože len právoplatné rozhodnutie zakladá zodpovednosť. Až právoplatnosť rozhodnutia vylučuje možnosť jeho nápravy riadnym opravným prostriedkom a je definitívne a záväzné pre účastníkov aj orgány a vykonateľné. Vo vzťahu k rozhodnutiam, ktoré by boli odvolacím súdom zrušené, by skúmal, či škoda žalobkyňi vznikla a ak áno, či je daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou a konštatoval, že v daných prípadoch však neboli žiadne rozhodnutia odvolacím súdom zrušené, naopak, prvostupňové rozhodnutia boli potvrdené (13Er/90/2010, 13Er/253/2006, 13Er/303/2006, resp. odvolacie konanie bolo zastavené v dôsledku späťvzatia odvolania (13Er/15/2010), že ani vo všetkých ostatných veciach vedených v tomto konaní, žalobkyňa žiadnym spôsobom nezdokladovala ňou namietanú vzniknutú škodu a jej výšku a to isté sa vzťahuje k uplatnenej nemajetkovej ujme a tiež nepreukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi udávaným nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Považoval za potrebné poukázať i na to, že podľa § 44 ods.1,2 EP je pre súd stanovená lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Nie je však stanovená lehota pre rozhodnutie v prípadoch, keď žiadosti exekútora nevyhovuje, čo je prípad väčšiny žalôb žalobkyne. V niektorých sporoch (napr. 1C/99/2012 a 1C /164/2012) rozhodol súd bezprostredne po podaní žiadosti o vydanie poverenia, napriek tomu žalobkyňa namietala nevydanie poverenia po lehote. Považoval za dôležité poukázať i na to, že o prípadných prietťahoch v konaní neprináleží rozhodovať prvostupňovému súdu v rámci tohto konania. Pre takýto záver by žalobkyňa musela disponovať rozhodnutím ÚS, v danom prípade sa tak nestalo. Zároveň poukázal i na uznesenie ÚS SR I.ÚS/476/2012-12 z 3.10.2012, v ktorom sa ÚS zaoberal ústavnou sťažnosťou žalobkyne voči postupu OS Bratislava IV a týmto uznesením bola sťažnosť Pohotovost-i, s.r.o. odmietnutá, pričom skonštatoval, že nie každý zistený prietťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietťahov podľa § 48 ods.2 Ústavy SR. Považoval za potrebné dodať, že žalobkyňa 24.2.2014 v konaní 9C/112/2012 predložila znalecký posudok (ďalej len ZP) č.1/2014 zo 17.1.2014, ktorý bol vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave, ktorým mala byť vyčíslená majetková škoda spôsobená jej v dôsledku ňou tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach. Z tohto dôkazu - žalobkyňou označeného ZP č.1/2014 vyplýva, že zadala znaleckému ústavu úlohu určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami OS SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietťahmi v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene exekútora. ňou oslovený ústav na základe analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej jej, ktorú diferencoval podľa jednotlivých typov žalôb, ktoré uviedol a tiež uviedol, ako sa k ZP vyjadřila žalovaná. Poukázal na to, že „sa nejedná“ o ZP podľa § 127 O. s. p., pretože nešlo o podanie ZP, ktorý by zadal v tomto konaní, „jedná sa“ len o listinný dôkaz predložený žalobkyňou a vyhodnotil ho podľa § 129 ods.1 O. s. p., že z tejto listiny nemožno usúdiť ňou uplatnenú výšku škody v konkrétnych (žalovaných) veciach, ide len o všeobecné konštatovanie jej nákladov v bližšie nešpecifikovaných sporoch. Z tohto pohľadu je tento listinný dôkaz pre daný prípad nepoužiteľný a s poukazom na § 132 O. s. p. ho vyhodnotil v tom smere, že pokiaľ sa týka výšky škody, žalobkyňa ju hodnoverným spôsobom nepreukázala. Konštatoval, že z jej strany nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, že hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom z jej strany nebola preukázaná už prvá z uvedených podmienok, preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy z jej strany, jej žalobu v celom rozsahu zamietol. K uplatnenej škode a nemajetkovej ujmy napriek uvedenému konštatoval, že z jej strany výška ňou uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná. V tomto smere nepredložila žiadne listinné dôkazy, nenavrhol žiadne dokazovanie a teda v tomto smere taktiež neunesla dôkazné bremeno, preto jej žalobu ako neopodstatnenú v plnom rozsahu zamietol. Poukázal i na to, že vo veci tých istých účastníčok existuje už judikatúra súdov (KS Banská Bystrica rozhodoval ako odvolací súd vo vzťahu k rozsudku OS Žiar nad Hronom 4C/109/2012-79 z 21.8.2013 a svojím rozsudkom 13Co/807/2013 z 26.11.2013 potvrdil rozsudok prvostupňového súdu, ktorým žaloba

žalobkyne bola v plnom rozsahu zamietnutá). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1, § 151 ods.1,2 O. s. p. (ich znenie citoval) a uviedol, že na pojednávaní 11.4.2014 podľa cit. § 142 ods.1 O. s. p. rozhodol tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, že žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v svojom písomnom vyjadrení ale v zák. stanovenej lehote trovy nevyčíslila a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplynuli, preto namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmenil tento výrok a účastníčke náhradu trov nepriznal.

Proti rozhodnutiu podala žalobkyňa v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; d),c) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; e),d) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; f),e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), g),f) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej zástupcu postupujúc podľa §101 ods.2 O. s. p. preto, že sa ona (žalobkyňa) bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila. 2) Citovala znenie § 101 ods.2 O. s. p. Z cit. ust. je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. 3) Riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O. s. p. a vec prejednať v jej neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal tým jej právo na konanie pred súdom. 4) Citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p. 5) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že KS nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na to, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/20 12-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov OS Dunajská Streda „s“ rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove (citovala, čo k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli). Je tiež v rozpore s judikatúrou ÚS SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len EŠLP) v oblasti zachovávania práva na nestranný súd. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.ÚS345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12-16 O. s. p.). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach. 6) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a EŠLP v Štrasburgu, neobstoí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym „pojednávaním“, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 7) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o

zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné! 8) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. 9) Nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. 10) V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). 11) Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie (napr. rozsudky Nideröst-Hubert v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 12) Súd rozhodol bez toho, aby umožnil jej s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. 13) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. 14) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. 1) Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadřila k podanej žalobe, mal súd jej umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 2) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offa (upozornila, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že „existuje“ okolnosť brániaca vydať pre ňu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadřili. 3) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 4) Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst-Hubert v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 5) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je

ani dôležitá to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97) 6) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek vyzve súdu a doručenému žalobnému návrhu. 1) Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ňou tvrdený skutkový stav. 2) Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovala vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a „na následne“ vo veci meritorne rozhodol ignorujúc § 153b O. s. p. K majetkovej škode. 1) Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky jej tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla „s“ titulu na udržiavanie a správy informačného systému a „s“ titulu výdajov: na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde); V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. 2) Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Čl.6 Dohovoru teda zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia. 3) Povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie zdôrazňuje aj samotný ÚS vo svojej konštantnej judikatúre. Citovala, čo o. i. uviedol ÚS SR v Náleze III.ÚS 36/2010. 4) Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. 5) Súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl.6 ods.1 Dohovoru (mutatis mutandis Nález ÚS SR I.ÚS 243/07 z 19.6.2008). 6) Navyše, súd napriek tomu, že skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje ona a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Pri dodržiavaní jej práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Úplne sa totižto stráca podstata tohto práva - poznať premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel v konkrétnom individuálnom a skutkovo ojedinelom prípade. 7) Nesúhlasí však ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. 8) Pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedla, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp., pracovné a obchodné zmluvy. 9) Hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom ZP, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, ju nepoučil podľa § 120 ods.4 O. s. p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie

dôkazy. 10) Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby (nové listiny, podania a skutočnosti súvisiace s prieťahmi v konaní a rozhodovaním mimo zákonnú lehotu), pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Tieto dôkazy ona nemohla predložiť spolu so žalobou a nemohla ich predložiť ani neskôr, pretože nebola súdom poučená a informovaná, ako to uvádza v texte. 11) K oboznámeniu sa so ZP č.1/2014 o výške vzniknutej škody. (Uvedená argumentácia nie je súčasťou odvolania proti rozsudku o žalobe označenej ako ISTINA RS). a) Predložila ako dôkaz o vzniku škody POHOTOVOST-i, s.r.o. ZP č.1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným ZP je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku a to v posudku určenej výške. b) Ak súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázala, že by jej postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, pričom ďalej uvádza, že bližšie nešpecifikovala jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, nakoľko určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým ZP. Zo ZP totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ňou vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou ZP sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, nákladoch na úpravu informačného systému, nákladoch na poštovné a nákladoch na telekomunikačné služby. c) Nemožno sa napokon nevyjadriť ku skutočnosti, že predložila ZP až po roku a pol od podania žaloby na súde. V tejto súvislosti dáva do pozornosti samotný ZP, z ktorého vyplýva, že zadala jeho vypracovanie ešte 1.3.2013. Vypracovanie ZP je tak dôkladné a zároveň jeho vypracovanie bolo tak zložitá, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, že jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívnou skutočnosťou, ktorú nevie ovplyvniť. Uvedená zložitosť veci predstavuje aj zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Navyše vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bola nútená svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedela výšku škody určiť len odhadom, a nebol priestor na získanie ZP. d) V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzitymným rozsudkom. K nemajetkovej ujme. 1) Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy SR, ako aj práv na „prejedanie“ veci v primeranej lehote zaručeného čl.6 ods.1 Dohovoru a práva na rozhodnutie v zák. stanovenom čase. ÚS rovnako tak stanovil, že má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 2) Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zák. stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody! 3) Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní jej nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. 4) Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Jej práva boli porušené prekročením „zákonnom“ stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania! Preto: a) Sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si zvolila, navyše, keď podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; b) Sú irelevantné úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, navyše, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl.2 ods.2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zák. štátnym orgánom; c) Sú irelevantné úvahy súdu o udržiavaní kontaktu exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. 5) Práve všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v jej právnej sfére „nerešpektovaní“ zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Jasne a zrozumiteľne opísala, aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprela aj o podstatnú judikatúru ÚS spojenú s porušovaním v žalobe označených práv. K návrhu na prerušenie konania. 1) Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdному pojednávaniu jej návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jej práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na ÚS SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. 2) Na podporu uvedeného tvrdenia poukázala na judikatúru KS (mutatis mutandis Rozsudok KS v Žiline 9Co/174/2014 a citovala,

čo v ňom na str.3 uvádza). S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátil vec súdu na opätovné prejednanie.

Odvolaací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdeným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; príhľadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti proti uzneseniu 3NcC/49/2012-15 z 19.10.2012 (doručenom jej 17.1.2013) KS v Košiciach, ktorým sudkyňa JUDr. Jana Gargulová nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Pre úplnosť treba dodať, že ÚS SR uznesením IV.ÚS693/2013-11 z 12.12.2013 odmietol okrem iných sťažnosti žalobkyne i jej sťažnosť proti uvedenému uzneseniu KS v Košiciach 3NcC/49/2012 pre nedostatok právomoci ÚS SR na jej prerokovanie. Súd preto mohol nariadiť pojednávanie a rozhodnúť o veci samej.

Vyjadrenie žalovanej zo 4.2.2013 (č.l.34-45) k žalobe bolo zástupcovi žalobkyne doručené 18.2.2013, čoho dôkazom je doručka pri č.l.46, preto nedošlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej. Okrem toho stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zák. ustanovenej lehote 15 dní, avšak súčasne aj vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa tak stalo.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní z 22.8.2014 (č.l.156), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Súd v rozsudku dáva jasné a zrozumiteľné stanovisko aj k ostatným námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jej trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

**Poučenie:**

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.